

ηδες για την εορτή της. Ή ήθοποιος φάνηκε ξαφνα στο σαλόνι. Έπαυσε όμως να διασχίζει πλέον κόσμο για να φθάσει κοντά στο πιάνο που ήταν στη γωνία. Ο πρίγκιπας, ο οποίος κρατούσε άκομη το μαρτάσιο της κομμωσης, της εξήγησε συγγνώμη, κ' έστρεψε στην καλλιτέχνα στην οποία έπροσέφερε το βραχιόλι του και την ώδηγησε στη θέση της, όπου την άφησε με μια βαθεία ύποβληση. Η λεπτότητα του αυτι έκανε την καλύτερη εντύπωση σε όλους τους παρευριστάμενους.

Σε λίγο όλη η αίθουσα είχε τα βλέμματα καρφωμένα επάνω στη φημισμένη καλλιτέχνα. Έκείνη έκοκκίνισε λιγάκι και άρχισε τó τραγουδι της.

Τι συνέβη όμως; Η ήθοποιος, για πρώτη φορά στη ζωή της, είχε γελασθεί στη νοτα στην οποία έπαιξε τó τραγουδι της και σε λίγο, όταν έβγασε στις ύψηλες νότες, έκανε ένα τρομερό κλάυ και σταμάτησε!...

Τó πράγμα ήταν τόσο θλιβερό, ώστε όλοι έπροσπάθησαν να την παρηγορήσουν. Τó κοζό όμως έζη σπιντελειθεί, και η ήθοποιος βγήκε καυκάκιζα απ' τó σαλόνι, σιζωντας άγρια βλέμματα στο βάσκανο πρίγκιπα, στον οποίο απείδισε τó άτιχημά της. Και τά μουρουρητά απλώθηκαν πάλι σ' όλη την αίθουσα...

Οι προσκεκλημένοι έβρισκαν τώρα διάφορες δικαιολογίες και έφρεναν ό ένας ύστερ' από τόν άλλον. Αλλά και η κόμισσα τά χρεώσθηκε πειά τώρα κα' αυτή, και βρήκε με ενκαιρία για ν' άποσπείη στό δομιάτí της. Ο πρίγκιπας έφυγε κα' αυτός, άνυποπτος πάντοτε και άξεκτά ίκανοποιημένος με την πρώτη του εμφάνιση στους κοσμικούς κύκλους.

Καταλαβαίνετε τώρα ότι ύστερ' απ' όλα αυτά, δέν υπήρχε πειό άνθρωπος στη Νεάπολη, εκτός από τόν ίδιο τόν πριγκιπα, που νά άμφαβόλλη για τήν τρομερή βίσκανη δύναμη τού ντε Βαλέττα. Ή γνώμη είχε σχηματισθεί, και ήταν γενική και άμελιετική...

Τρεις μήνες άργότερα, ό μεγαλειέτερος αδελφός τού πρίγκιπτος έμονομάχησε με ένα νεαρόν εύταριδίη, ό οποίος μιλούσε σ' έναν κύκλο με βραβυά στη λέσχη για τή βασκανη δύναμη τού ντε Βαλέττα. Κατά τή μονομαχία αυτή ό νεαρός εύταριδίης, ό οποίος ήταν καλός έφορμάτος, έσοτώσε τόν όδελφό τού πριγκιπα, ποc.

Ο ντε Βαλέττα ποτέ δέν έμαθε ποιά ήταν ή αιτία για τήν οποία έμονομάχησε και βρήκε τόν θάνατο ό μεγαλειέτερος αδελφός του. Έκληρονομήσε όμως τόν άγαπημένο τόν όδελφό και άεταράσε με ταιδεύσειη για νά ξεχάσει τόν πόνο του...

Στό άλλο φύλλο θά διηγηθούμε κα' άλλα παράδοξα περιστατικά, σχετικά με τή βασκανία τού ντε Βαλέττα, τά οποία άναφέρουν άκόμη σήμερα οι Ναπολιτανοί με τρυφόν, φρονοντας τρεις φορές στόν κόρφο τους!...

ΠΙΚ - ΝΙΚ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΜΑΣ

Νεροπή: Άληρημένη έννοια πρós άνεψρον τής οποίας εις μάτην γίνονται άρχαιολογικές έρευνες.

Άηδία: Τό περιεχόμενο τών περισσότερων εν Έλλάδι βιβλίων.

Άνθη: Ζών κατά τήν ιδέαν τού Παντοδύναμου, παιχνιδί στα χείρα τής γυναίκας.

Βλάκας: Ζών επίσης, άνθρωπίνη έχον μορφήν.

Γυνή: Μυστήριο για όλους εκτός τού πλάστου και αυτής.

Γάδαρος ή Όνος: Ζών άξιοσημειωτον για τήν παροιμιώδη ύπομνη του. Έχει τά ίδια προτερήματα με πολλούς συζύγους.

Άημοσία θέσις: Κοινόν κτήμα παντός Έλληνος.

Δάσκαλος ή διδάσκαλος: Αί δέκα πληγαί τού Φοραού.

Δέν θέλω: Φράσις σημαίνουσα άκριβώς τó εναντίον στο στόμα τής γυναίκας.

Ζήτω!: Συνήθης φράσις έμφρονιμένη στις διαδηλώσεις κατά λάθος άντί τού ζητά.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΧΙΩΤΕΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Τό φρικώδη βρακνιστήριχ 21 παιδιών από τή Χίω. Δεκαετής μάρτυρες πού προτιμούν να πεθάνουν παρά ν' αλλάξοπιστήσουν. Ή άγρια πάλη ενός πελώριου άράχη πρós ένα μικρό Χιώτη. Πώς τόν έσφαξαν οι Τούρκοι. Όπου ή σφαγή γενικεύεται. Οι τρεις μικροί δραπετεί.

Ή πρώτη φροντίδα τών Τούρκων, άμέσως ύστερα από κάθε κατάληψη Βυζαντινής επαρχίας ήταν ν' αλλάζουν έντελός τó χαρακτήρα τών κατοίκων, να τους έκτουρκίζον. Και από τής άποψους αυτής ειχε άδιηγήτα τά βάραβρα και σατανικά μέσα πού μετρήχοντο.

Ή Τουρκία άν και πανίσχυρη τότε και με όλη τήν άζη και τή ζωικότητα κάθε καινούργιου κράτους, είχε πάντα τήν άνέγχη τών ταπεινών οραμάδων, τών υποδοχών της και ιδίως τών Έλλήνων. Οι Έλληνες με τήν έξαιρετική τους εύφραση, με τή γλωσσολογία τους και τώσε άλλες ίκανότητες πού συγγενίζονταν, ήσαν άπαραίτητοι στός αόθνητες των. Κυρίως οι Έλληνες χειρομητοποιούν από τούς Τούρκους σε διάφορες διπλωματικές θέσεις και άποστολές, για τις οποίες οι Τούρκοι, για πολλούς και διάφορους λόγους, ήσαν άκατάλληλοι. Πολλές φορές όμως οι κατατιητές για ν' αναγκαστούν τó άπαραίτητο σόμα των Διπλωματικών και τών άλλων άνωτέρων δημοσίων υπαλλήλων των, έφρονίζον να έκτουρκίζον διάφορα εύφροστά Έλληνοτόμα, στα όποια έδιναν ζωάτí τήν άνάλογη μόρφωση.

Έτσι λοιπόν και ό Σουλτάνος Σελίμη ό Γ', επειδή είχε έξαιρετική εκτίμηση στην εύφραση τών Χίων, διάταξε να διαλέξουν 21 Χιωτόπουλα ή λιας μέχρι δέκα έτών, τά έξυπνότερα τού γησιού και νά στείλουν στην Πόλη. Οι μικροί αυτοί Χιώτες, άπό ύποστάσθησαν από τήν άγκαλιά τών λαχταρισμένων μονάδων τους, μεταφέρθησαν στην πρωτεύουσα τής Τουρκίας Άντοζχατοίας και ό Σελίμη διάταξε να φυλάσσονται στα άνάκτορα από τήν έπιστοσία ενός στρατηγού, τού Σνανδέρ πασά.

Έκει οι άνώτεροι αόλιζοι Τούρκοι άρχισαν να τους πατρίζον τó μωλό με διάφορες ύποσχσεις, άν δεχόνταν να ν' αλλάξοπιστήσουν. Τους έλεγαν ότι θά γίνουν πασάδες, μεγιστάνες και άρχοντες μεγάλοι και τρανοί. Αλλά οι μικροί Χιώτες, δέν δελεάζονταν από τις ύποσχέσεις τών άπίστων, και δέν δεχόνταν ν' άνηθθούν τή θρησκεία τους. Τότε άρχισαν τά μαρτύρια. Όστος όσος οι μικροί μάρτυρες προτιμούν να πεθάνουν, παρά ν' άσπασηθούν τή θρησκεία τους. Οι βασανιστές τους τότε έζαμαν τότε περιτομή διά τής βίας και ζωάτí τους διάταξαν να σηκώσουν τó μικρό δάχτυλο τού χειριού των, εις ένδειξη άποδοχής τής Μουσουλμανικής θρησκείας. Τόσο όμως είχαν περιωρατίσει οι μικροί Χιώτες, ώστε παρά τά άφάνταστα βασανιστήρια, πού τους έζαμαν, όχι μονάχα δέν έσάχησαν τó δάχτυλο τους, αλλά και έκλειναν σφιχτά τής γροθιάς τους. Τότε οι Τούρκοι αυτοί όρησαν λυσασμένοι απ' τήν όδη τους και προσπάθησαν να τους άνοιξουν τις γροθιάς διά τής βίας. Μά οι μικροσκοπικοί ήρωες τότε δάγκαναν τά χείρα!...

Ένα μάλιστα από τά παιδιά αυτά τόσο σφιχτά είχε κλείσει τή γροθιά του, ώστε δέν κατούθησε να τού τήν άνοίξει ούτε ένας πελώριος άράχης, ενιούχος τού σφαγαίου, με όση δύναμη και άν σταίη. Ο άράχης όμως πεισματώθηκε, κι έκείνος και σε μια στιγμή τής άγρίας πάλης, φορυκισμένος καθώς ήταν, έσφαξε τó μικρό μάρτυρα τής Χριστιανισμός, ό οποίος πέφτοντας νεκρός κρατούσε κλειμένη άκόμη τή γροθιά του. Λυσασμένος άκόμη ό άράχης έπεσε άπάνω στο νεκρό παιδί και προσπαθούσε να τού άνοίξει τó μικρό δάχτυλο, αλλά δέν τó κατούθησε! Ο πάγος τού θανάτου, τού κρατούσε κλειμένα, ένδιασμένα τά δάχτυλα.

Οι άλλοι μικροί όταν είδαν τόν φρικτό τέλος τού συμπολίτη τους όχι μονάχα δέν έκλονιόθησαν, αλλά και πήραν περισσότερο θάρρος.

Οι Τούρκοι τότε τους έγνημωσαν και τους μαστίγωσαν άγρια και ζωάτí έφωσαν στα πληγασμένα κερατά τους βρασμένο λάδι!... Μά και πάλι δέν κατούθησαν τίποτα. Οι μικροί Χιώτες ήσαν άποφασισμένοι πειά να κερδίσουν τόν φωτιστέφανο τής άγιωσύνης και τόν κέφθασιον.

Τά δυστυχισμένα παιδιά ύστερα από φρικώδη και άφάνταστα βασανιστήρια κατακρουσηθήθηκαν, εκτός από τρία, τά όποια άπόκαμαν από τά μαρτύρια και προσποθήθηκαν ότι άσπάζονται τή Μουσουλμανική θρησκεία. Μετά δύο χρόνια όμως και οι τρεις αυτοί μικροί Χιώτες κατούθησαν να δραπετεύσουν από τó σερρά και να φύγουν για τήν Ίταλία, όπου άσπάστηκαν τόν καθολικισμό...



Ο μικρός Χριστός